

เคนส์กับกลุ่มบลูมสเบอรี

บทความปริทัศน์เรื่องนี้จำแนกออกเป็น 4 ตอน ตอนที่หนึ่งจะกล่าวถึงวรรณกรรมว่าด้วยชีวประวัติจอห์น เมย์นาร์ด เคนส์ (John Maynard Keynes) ตอนที่สองกล่าวถึงข้อมูลใหม่เกี่ยวกับเคนส์ ตอนที่สามกล่าวถึงกลุ่มบลูมสเบอรี และตอนที่สี่วิจารณ์หนังสือของ *Crabtree and Thirlwall (1980)* ซึ่งกล่าวถึงเคนส์กับกลุ่มบลูมสเบอรี

1. วรรณกรรมว่าด้วยชีวประวัติของเคนส์

จอห์น เมย์นาร์ด เคนส์ ได้ชื่อว่าเป็นนักเศรษฐศาสตร์คนสำคัญแห่งคริสต์ศตวรรษที่ 20 โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายหลังจากหนังสือเรื่อง *The General Theory of Employment, Money and Interest* ออกสู่บรรณพิภพในปี ค.ศ. 1936 ซึ่งยังผลให้เกิดปรากฏการณ์ที่เรียกกันว่า “การปฏิวัติแนวความคิดทางเศรษฐศาสตร์โดยเคนส์” (Keynesian Revolution) อิทธิพลของเคนส์ที่มีต่อวงวิชาการเศรษฐศาสตร์ก็มีมากยิ่งขึ้นไปอีก ด้วยเหตุนี้เอง จึงมีชื่อเสียงน่าประหลาดใจที่ปรากฏว่า เมื่อเคนส์ถึงแก่อนิจกรรมในปี ค.ศ. 1946 มีผู้เขียนชีวประวัติของเคนส์ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการต่างๆ จำนวนมาก ผู้ที่ผลิตงานประเภทนี้ มีอาทิเช่น ออสติน โรบินสัน (E.A.G. Robinson) ผู้เป็นทั้งสาวกและเพื่อนร่วมงานคนสำคัญของเคนส์ อาร์เธอร์ เซซิล พิกกู (Arthur Cecil Pigou)² ผู้ซึ่งเป็นที่ตั้งอาจารย์และศัตรูทางความคิดของเคนส์ โจเซฟ ชุมปีเตอร์ (Joseph A. Schumpeter)³ ผู้ซึ่งมีความรู้สึกอิศคาริษยาเคนส์เป็นการส่วนตัว⁴ เป็นต้น ทางด้านราชวิทยาลัย (King's College) แห่งมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ก็ได้ดำเนินการให้มีการจัดพิมพ์หนังสือเรื่อง *John Maynard Keynes 1883-1946* ในปี ค.ศ. 1949 โดยรวมข้อเขียนของผู้ที่รู้จักเคนส์ในด้านต่าง ๆ เพื่อเป็นที่ระลึกถึงเคนส์ บทบาทของราชวิทยาลัยดังกล่าวนี้ มีชื่อเสียงน่าประหลาดใจแต่ประการใด เคนส์เป็นนักศึกษาของวิทยาลัยแห่งนี้ในระหว่างปี ค.ศ. 1902-1905 แม้เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว ก็ยังประกอบอาชีพอาจารย์มหาวิทยาลัย ณ สถาบันแห่งนี้ (ค.ศ.1909-1946) แต่เหนือสิ่งอื่นใด เคนส์ทำหน้าที่เหรัญญิก (Bursar) ของราชวิทยาลัยอยู่ถึง 22 ปี (ค.ศ. 1924-1946) ตลอดระยะเวลาดังกล่าวนี้ เคนส์ได้ปฏิรูประบบการเงินและนำทรัพย์สินของวิทยาลัยไปลงทุนซื้อหุ้น จนมีฐานะมั่นคง จากเงินจำนวน 30,000 ปอนด์สเตอร์ลิง เคนส์สามารถหากำไรเงินเพิ่มขึ้นเป็น 380,000 ปอนด์สเตอร์ลิงในปีที่เคนส์ถึงแก่อนิจกรรม

อย่างไรก็ตาม ชีวประวัติของเคนส์ที่เขียนขึ้นอย่างเป็นทางการ (official biography) เพิ่งปรากฏสู่บรรณพิภพภายหลังจากที่เคนส์ล่วงลับไปแล้ว 5 ปีเศษ และผู้ที่ได้รับ

-----
* ตีพิมพ์ครั้งแรกใน *วารสารเศรษฐศาสตร์ธรรมชาติ* ปีที่ 11 เล่มที่ 2 (มิถุนายน 2525) หน้า 82-96

มอบหมายให้ทำงานชิ้นนี้ก็คือ รอย ฮาร์รอด (Roy F. Harrod) ผู้เป็นทั้งสานุศิษย์และเพื่อนร่วมงานของเคนส์ ฮาร์รอดได้รับความเอื้อเฟื้อจากนางฟลอเรนซ์ เคนส์ (Florence Keynes) มารดาของเคนส์ ในการศึกษาค้นคว้าเอกสารและจดหมายส่วนตัวของเคนส์ ซึ่งเป็นแหล่งข้อมูลสำคัญในการเขียนชีวประวัติของเคนส์ดังกล่าวนี้ กระนั้นก็ตาม *The Life of John Maynard Keynes* (London : Macmillan, 1951) ก็ยังมีข้อบกพร่องอยู่ไม่น้อย ทั้งนี้ไม่เพียงแต่จะปรากฏในภายหลังว่า ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์บางเรื่องบางตอนมีรายละเอียดคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริงเท่านั้น หากทว่า ฮาร์รอดยังจงใจละเลยไม่กล่าวถึงพฤติกรรมบางด้านของเคนส์อีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในข้อที่ เคนส์เป็นคนที่รักสองเพศ (bi-sexual)

หลังจากการปรากฏตัวของ *Harrod (1951)* โลกหนังสือต้องรอคอยอีก 16 ปีเศษจึงมีโอกาสได้ต้อนรับหนังสือเกี่ยวกับเคนส์อีก 2 เล่ม คือ *Stewart (1967)* และ *Lekachman (1967)* หนังสือทั้งสองเล่มนี้มิได้มีจุดเด่นทั้งในด้านการนำเสนอข้อมูลใหม่ หรือในด้านการตีความเหตุการณ์แต่ประการใด

ข้อที่น่าสังเกตก็คือ ก่อนปี ค.ศ. 1970 งานศึกษาชีวประวัติของเคนส์ที่ปรากฏสู่บรรณพิภพมีจำนวนไม่มากนัก ทั้งๆ ที่อัจฉริยภาพของเคนส์และอิทธิพลของเคนส์ที่มีต่อวงวิชาการทั้งในสาขาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์เป็นที่ยอมรับกันทั่วไป อย่างไรก็ตาม นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1970 เป็นต้นมา งานศึกษาชีวประวัติของเคนส์เริ่มหลั่งไหลสู่บรรณพิภพมากยิ่งขึ้น อาทิเช่น *E.A.G. Robinson (1971)*, *Roy Jenkins (1972)*⁶, *Milo Keynes (1975)*⁷, *D.E. Moggridge (1976)*⁸ เป็นต้น การเติบโตของการศึกษาเรื่องนี้ นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1970 เป็นต้นมา เป็นผลผลักดันจากปัจจัยอย่างน้อย 2 ปัจจัย กล่าวคือ

ประการแรก สภาราชบัณฑิตทางเศรษฐศาสตร์แห่งสหราชอาณาจักร (Royal Economic Society) ได้รวบรวมงานเขียนทั้งหมดของเคนส์มาจัดพิมพ์เป็นรูปเล่ม รวม 25 เล่ม โดยใช้ชื่อว่า *The Collected Writings of John Maynard Keynes* และมอบหมายให้สำนักพิมพ์แมกมิลแลนจัดพิมพ์นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1971 งานเขียนเหล่านี้อาจจำแนกออกเป็น 5 ประเภท คือ

(1) งานเขียนที่จัดพิมพ์เป็นหนังสือเล่มแล้ว อาทิเช่น *Indian Currency and Finance (1913)*, *A Treatise on Money (1930)*, *The General Theory of Employment, Money and Interest (1936)* เป็นต้น

(2) บทความและจุลสารที่รวบรวมพิมพ์เป็นหนังสือเล่มมาแล้ว อาทิเช่น *Essays in Persuasion (1931)*, *Essays in Biography (1933)* เป็นต้น

(3) บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ หนังสือพิมพ์และนิตยสาร จดหมายที่มีถึงหนังสือพิมพ์ฉบับต่างๆ รวมตลอดจนจุลสารเรื่องต่างๆ ซึ่งยังไม่เคยรวบรวมตีพิมพ์เป็นเล่มมาก่อน

(4) ข้อเขียนที่ไม่เคยตีพิมพ์สู่สายตาของสาธารณชนมาก่อน

(5) บันทึกและจดหมายโต้ตอบที่มีถึงนักเศรษฐศาสตร์ท่านต่างๆ ทั้งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีเศรษฐศาสตร์และนโยบายเศรษฐกิจ

ข้อเขียนและบันทึกซึ่งไม่เคยตีพิมพ์มาก่อนเหล่านี้ได้มีส่วนกระตุ้นให้มีการศึกษาแนวความคิดและชีวประวัติของเคนส์เพิ่มขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากมีข้อมูลใหม่ที่น่าสนใจนั่นเอง นอกจากนี้ ดังเป็นที่ทราบดีว่า เคนส์มีบทบาทในการช่วยราชการของกระทรวงการคลัง (อังกฤษ) และหน่วยงานอื่นๆ อยู่ไม่น้อย บันทึกราชการที่เคนส์เป็นผู้เขียนก็เพิ่งเปิดเผยสู่สาธารณชนภายหลังจากเหตุการณ์ล่วงเลยไปแล้ว 30 ปี โดยสำนักหอจดหมายเหตุแห่งสหราชอาณาจักร (Public Record Office) เป็นผู้เก็บรวบรวม บันทึกราชการเหล่านี้มีส่วนช่วยให้เข้าใจพัฒนาการทางความคิดของเคนส์ได้ไม่น้อย ด้วยเหตุนี้เอง ภายหลังจากการตีพิมพ์หนังสือชุด *The Collected Writings of John Maynard Keynes* นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1971 เป็นต้นมา การถกเถียงและการไต่หาความรู้เกี่ยวกับเคนส์หรือที่นักเศรษฐศาสตร์บางท่านเรียกว่า “เคนส์วิทยา” (Keynsiology) ก็กลับมีชีวิตชีวาอีกครั้งหนึ่ง ตัวอย่างของความขื่อนี้จะเห็นได้จากการจัดการสัมมนาาร่วมกันระหว่างมหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด อดวันตคแห่งคานาดา กับมหาวิทยาลัยชิบรูว์แห่งยูริชคาเลม เรื่อง “*Keynes, Cambridge and the General Theory : The Process of Criticism and Discussion Connected With the Development of The General Theory*” ในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1975 บทความและบทอภิปรายในการสัมมนาดังกล่าวนี้นี้ปรากฏต่อมาในหนังสือของ *Patinkin and Leith (1977)*

ประการที่สอง การก่อตั้งวิทยาลัยเคนส์ (Keynes College) ขึ้นในมหาวิทยาลัยเคนท์แห่งสหราชอาณาจักร (University of Kent) ในปลายทศวรรษ 1960 ได้มีส่วนกระตุ้นให้มีการศึกษาเกี่ยวกับเคนส์เพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากสถาบันดังกล่าวนี้มีนโยบายด้านการจัดสัมมนาเกี่ยวกับเคนส์ (Keynes Seminar) โดยเฉพาะ และจนบัดนี้ได้จัดให้มีการสัมมนาดังกล่าวนี้นี้รวม 4 ครั้ง โดยเริ่มต้นในปี ค.ศ. 1972 และต่อมาก็จัดให้มีการสัมมนาดังกล่าวนี้นี้ปีเว้นปี รายงานการสัมมนาได้ปรากฏต่อมาเป็นหนังสือเล่ม คือ *Moggridge (1974); Thirlwall (1976); Thirlwall (1978)* และ *Crabtree and Thirlwall (1980)*

ในบรรดาหนังสือเกี่ยวกับเคนส์ที่ออกสู่บรรณพิภพตั้งแต่ปี ค.ศ. 1970 เป็นต้นมาเล่มที่น่าสนใจมากที่สุดก็คือ *Patinkin and Leith (1977)* และ *Milo Keynes (1975)* *Patinkin and Leith (1977)* เป็นหนังสือรวมบทความและบทอภิปรายเกี่ยวกับพัฒนาการทางความคิดของเคนส์อันนำมาสู่ *The General Theory* โดยที่ผู้นำเสนอบทความและผู้ร่วมสัมมนาประกอบด้วยนักเศรษฐศาสตร์ชั้นนำ ซึ่งบางคนเคยเป็นผู้ร่วมงานและสานุศิษย์ของเคนส์ บทความเรื่องสำคัญๆกล่าวถึงบรรยากาศทางวิชาการในมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ในทศวรรษ 1930 เพื่อร่วมงานของเคนส์ใน

มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์และกระบวนการในการเขียนหนังสือ *The General Theory* ส่วน *Milo Keynes (1975)* เป็นหนังสือรวมบทความเกี่ยวกับเคนส์รวม 28 เรื่อง ซึ่งส่วนใหญ่เขียนขึ้นใหม่ บทความเหล่านี้อาจจำแนกออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่หนึ่งว่าด้วยชีวิตของเคนส์ กลุ่มที่สองว่าด้วยอิทธิพลของเคนส์ที่มีต่อพัฒนาการของทฤษฎีเศรษฐศาสตร์และนโยบายเศรษฐกิจ และกลุ่มที่สามว่าด้วยบทบาทและงานด้านต่างๆ ของเคนส์

2. ข้อมูลใหม่เกี่ยวกับเคนส์

การตีพิมพ์เอกสารชิ้นต้นเกี่ยวกับเคนส์ในหนังสือชุด *The Collected Writing of John Maynard Keynes* นับเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อสำคัญของการศึกษาชีวิตและพัฒนาการทางความคิดของเคนส์⁹ เมื่อ *The General Theory* ปรากฏสู่บรรณพิภพในปี ค.ศ. 1936 นั้น ข้อโจมตีข้อหนึ่งที่มีมักจะกล่าวอ้างกันก็คือ “*What is original in the book is not true; and what is true is not original*”¹⁰ นักเศรษฐศาสตร์ในสำนักสต็อกโฮล์ม (Stockholm School) โดยเฉพาะอย่างยิ่งเบอร์ทิล โอห์ลีน (Bertil Ohlin) มักจะกล่าวอ้างว่า ทฤษฎีและแนวความคิดทางเศรษฐศาสตร์ของเคนส์ ซึ่งปรากฏใน *The General Theory* มิใช่ของใหม่ หากปรากฏในงานเขียนของนักเศรษฐศาสตร์ชาวสวีเดน อย่างเช่น *Monetary Equilibrium* ของกุนนาร์ เมอร์ดัล (Gunnar Myrdal) และ *Interest and Prices* ของคnut วิกเซลล์ (Knut Wicksell) มาก่อน¹¹ การโจมตีเคนส์ในบางกรณีไปไกลถึงกับกล่าวหาเป็นนัยๆว่า เคนส์ลอกความคิดจากผลงานของสำนักเศรษฐศาสตร์สต็อกโฮล์ม อย่างไรก็ตาม บัดนี้เป็นที่ประจักษ์ชัดว่า แม้ว่าเคนส์จะเคยอ่านงานเขียนของวิกเซลล์อยู่บ้าง แต่ก็หาได้อ่านอย่างกว้างขวางไม่ เมื่อเบอร์ทิล โอห์ลีน ส่งบทความ ซึ่งต่อมาคือ *Ohlin (1937)* เพื่อให้เคนส์พิจารณาตีพิมพ์ใน *Economic Journal* โอห์ลีนได้เอ่ยอ้างถึงงานของวิกเซลล์ว่ามีส่วนคล้ายคลึงกับ *The General Theory* ของเคนส์ เคนส์แสดงความสนใจและได้ถามโอห์ลีนว่า งานของวิกเซลล์ดังกล่าวนี้ได้แก่อะไรบ้าง¹² ข้อโต้เถียงดังกล่าวนี้สะท้อนให้เห็นว่า เคนส์มิได้ตระหนักว่ามีงานเขียนของวิกเซลล์เกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่ประเด็นที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือ ข้อมูลที่เปิดเผยในชั้นหลังได้ช่วยตอกย้ำความเชื่อเดิมที่ว่า ทฤษฎีและแนวความคิดทางเศรษฐศาสตร์ของเคนส์ที่ปรากฏใน *The General Theory* มีผลในการปฏิวัติแนวความคิดทางเศรษฐศาสตร์ ดังที่ศาสตราจารย์ดอน พะตินกิน ชี้ให้เห็นจุดเด่นของ *The General Theory* อยู่ที่ทฤษฎีอุปสงค์มวลรวมและอธิบายเกี่ยวกับกลไกการปรับตัวของระบบเศรษฐกิจ แต่แนวความคิดเหล่านี้ยังไม่เคยปรากฏมาก่อนในงานเขียนของนักเศรษฐศาสตร์ชาวสวีเดนก่อนปี ค.ศ. 1931 ดังนั้น ข้อกล่าวอ้างที่ว่า สำนักเศรษฐศาสตร์สต็อกโฮล์มค้นพบ “*The General Theory*” ก่อนเคนส์นั้น จึงไม่มีมูลแห่งความเป็นจริง¹³ ข้อที่น่าสนใจยิ่งกว่านี้ก็คือ นโยบายการแก้ปัญหาภาวะเศรษฐกิจตกต่ำในสวีเดนในทศวรรษ 1930 ซึ่งรัฐบาลพรรคสังคมนิยมประชาธิปไตยนำไปใช้นั้นได้รับอิทธิพลจากเคนส์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากจุลสารเรื่อง *Can Lloyd*

George Do It? ซึ่งตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1929 แทนที่จะได้รับอิทธิพลจากสำนักเศรษฐศาสตร์สต็อกโฮล์ม¹⁴ แม้แต่เบอร์ทิล โอห์ลีนก็ยังยอมรับความข้อนี้¹⁵

แม้ว่าเคนส์จะได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้ปฏิวัติทฤษฎีและแนวความคิดทางเศรษฐศาสตร์ และแม้ว่า *The General Theory* จะออกสู่บรรณพิภพมากกว่าสี่ทศวรรษแล้วก็ตาม แต่เสียงวิพากษ์วิจารณ์เคนส์ก็ยังไม่หมดสิ้นไป ต่างกันแต่เพียงว่า การวิพากษ์วิจารณ์ในระยะแรกยังแฝงด้วยอคติและความไม่ชอบเคนส์เป็นการส่วนตัวอยู่ค่อนข้างมาก แต่ในระยะหลังนี้ การวิพากษ์วิจารณ์อาศัยเหตุผลและข้อเท็จจริงมากยิ่งขึ้น งานเขียนของฮาร์รี จี. จอห์นสัน (Harry G. Johnson) นับเป็นอุทาหรณ์ของความข้อนี้¹⁶ ตามทัศนะของจอห์นสัน ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ที่เกิดขึ้นในทศวรรษ 1930 นั้นมิได้เกิดจากความล้มเหลวของสำนักเศรษฐศาสตร์คลาสสิก ตรงกันข้ามปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้เกิดจากการไม่ดำเนินนโยบายเศรษฐกิจตามแนวการวิเคราะห์ของสำนักเศรษฐศาสตร์คลาสสิก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่อังกฤษกลับเข้าสู่ระบบมาตรฐานทองคำภายหลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง และกำหนดค่าของเงินปอนด์สเตอร์ลิงไว้ในระดับเดียวกับช่วงก่อนสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง อันเป็นเหตุให้เงินปอนด์สเตอร์ลิงมีค่าสูงกว่าความเป็นจริงนั้น นับเป็นสาเหตุสำคัญที่ก่อให้เกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำในทศวรรษ 1930 หากการดำเนินนโยบายเศรษฐกิจมิได้เป็นไปอย่างผิดพลาดเช่นนี้ ก็อาจไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมี Keynesian Revolution

พัฒนาการแห่งความคิดทางเศรษฐศาสตร์ของเคนส์ จากหนังสือเรื่อง *A Treatise on Money* (1930) มาสู่หนังสือเรื่อง *General Theory* (1936) เป็นประเด็นที่มีการศึกษาอย่างลุ่มลึกงานชิ้นสำคัญเกี่ยวกับประเด็นนี้ได้แก่ งานของพะตินกิน¹⁷ และมีอกริดจ์¹⁸ ประเด็นที่ควรแก่การสนใจในเรื่องนี้ นอกเหนือจากพัฒนาการทางความคิดของเคนส์เองแล้ว ก็คือ บทบาทของกลุ่ม *Cambridge Circus* ที่มีต่อการเขียนหนังสือ *The General Theory* ของเคนส์ ดังเป็นที่ทราบกันดีว่าเคนส์มีความสัมพันธ์อันสนิทแนบแน่นกับกลุ่มนักเศรษฐศาสตร์หนุ่มสาวในมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ซึ่งมีชื่อเรียกกันต่อมาว่า Cambridge Circus คำว่า *Circus* ในที่นี้ย่อมาจาก Circle of Discussants อันประกอบด้วยริชาร์ด คาห์น (Richard Kahn) เจมส์ มีด (James Meade) เปียโร สราฟฟา (Piero Sraffa) โจน โรบินสัน (Joan Robinson) และออสติน โรบินสัน (E.A.G. Robinson) เมื่อเคนส์มีความคิดทางเศรษฐศาสตร์เรื่องใด ก็มักจะถกเถียงกับนักเศรษฐศาสตร์หนุ่มสาวกลุ่มนี้ ในระหว่างสัปดาห์ซึ่งเคนส์ไปอยู่ในลอนดอน สมาชิกในกลุ่ม *The Circus* ก็ยังคงอภิปรายถกเถียงกันต่อไปเมื่อได้ข้อสรุปประการใดแล้ว ริชาร์ด คาห์น จะทำหน้าที่เป็นคนกลางสื่อความคิดของกลุ่มไปให้เคนส์ทราบ ภาพของคนกลุ่มนี้และเพื่อนร่วมงานอื่นๆของเคนส์ในมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์เริ่มกระจ่ายชัดขึ้นจากข้อเขียนของ ออสติน โรบินสัน ซึ่งเป็นสมาชิกคนหนึ่งในกลุ่ม *The Circus*¹⁹ อย่างไรก็ตาม ข้อที่ยังไม่ยุติก็คือ *The Circus* มีอิทธิพลต่อความคิดของเคนส์ในการเขียนหนังสือ

เรื่อง *The General Theory* มากน้อยเพียงใด จากการศึกษาของพะดินกินพบว่า นักเศรษฐศาสตร์หนุ่มสาวกลุ่มนี้ มิได้มีบทบาทในกระบวนการเขียน *The General Theory* มากดังที่รำลือ (ดูเชิงอรรถที่ 17) ในขณะที่ซุมปีเตอร์กล่าวอ้างว่า ริชาร์ด คาร์นควรจะได้ชื่อเป็นผู้เขียน *The General Theory* ร่วมกับเคนส์²⁰ ประเด็นดังกล่าวนี้มีการอภิปรายอย่างกว้างขวางและตรงไปตรงมาใน *Patinkin and Leith (1977 : 80-87)*

เคนส์ไม่เพียงแต่อาศัยกลุ่ม *The Circus* ในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเท่านั้น หากทว่ายังอาศัยกลุ่มดังกล่าวนี้เป็นฐานสนับสนุนในการโจมตีสำนักเศรษฐศาสตร์คลาสสิกอีกด้วย และดังที่เป็นที่ทราบกันดีว่า ตัวแทนของสำนักเศรษฐศาสตร์คลาสสิกที่เป็นเป้าแห่งการโจมตีของเคนส์นั้นก็มิใช่ใครอื่น หากแต่เป็นอาจารย์แห่งมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ด้วยกันเอง ซึ่งก็คือ อาร์เธอร์ พิกกู (Arthur Cecil Pigou) และเดนนิส โรเบิร์ตสัน (Dennis H. Robertson) นั่นเอง เอกสารชิ้นต้นที่ตีพิมพ์ใน *The Collected Writings of John Maynard Keynes* เล่มที่ 13 และ 14 ช่วยให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างมาก ผู้ที่เคยศึกษาชีวประวัติของเคนส์ย่อมทราบดีว่า เคนส์มิได้มีการศึกษาอบรมอย่างเป็นทางการในสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์มาก่อน หากแต่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีในสาขาคณิตศาสตร์ และเริ่มสนใจศึกษาเศรษฐศาสตร์ในปีสุดท้ายที่ศึกษา ณ มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์นั่นเอง โดยการศึกษาด้วยตนเองและฟังการบรรยายของอัลเฟรด มาร์แชลล์ (Alfred Marshall) และอาร์เธอร์ พิกกู แนวความคิดของสำนักเศรษฐศาสตร์คลาสสิกจึงถูกปลูกฝังอยู่ในระบบความคิดของเคนส์ แต่แล้วสำนักเศรษฐศาสตร์คลาสสิกก็กลับกลายเป็นเป้าแห่งการโจมตีใน *The General Theory* ทั้งเคนส์เองก็ไม่ละเว้นที่จะไม่โจมตีมาร์แชลล์ พิกกูสาวกผู้ซื่อสัตย์ของมาร์แชลล์ย่อมอดรันทมนมิได้ จนต้องออกมาปกป้องมาร์แชลล์อย่างสุดฤทธิ์ พิกกูลงมือเขียนบทวิจารณ์หนังสือ *The General Theory* ของเคนส์ด้วยตนเอง²¹ การโต้ตอบเป็นไปอย่างเผ็ดร้อน ทั้งพิกกูเองก็ต้องแสวงหาเหตุผลเพื่อตอบโต้ข้อโจมตีของเคนส์ ดังนั้น *Pigou (1941)* จึงเขียนขึ้นเพื่อปกป้องทฤษฎีและแนวความคิดของสำนักเศรษฐศาสตร์คลาสสิก แนวความคิดว่าด้วย Real Balance Effect หรือที่รู้จักกันทั่วไปว่า Pigou Effect ปรากฏครั้งแรกในงานชิ้นนี้ แม้ว่าทั้งเคนส์และพิกกูต่างก็เป็นอาจารย์ในสังกัด King's College แห่งมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ด้วยกัน แต่ความขัดแย้งทางความคิดทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างคนทั้งสองเริ่มห่างเหิน ประเด็นที่ว่า เคนส์ได้ให้ความสำคัญเป็นธรรมแก่พิกกูหรือไม่ กลับเป็นเรื่องที่ถกเถียงกันอีกครั้งหนึ่ง หลายคนมีความรู้สึกที่ว่า เคนส์น่าจะนำเสนอทฤษฎีของตนได้ โดยไม่ต้องโจมตีพิกกูและโรเบิร์ตสัน บ้างก็มีความเห็นว่า เคนส์โจมตีพิกกูอย่างไม่เป็นธรรมนัก²² แต่ในทัศนะของสาวกของเคนส์ การโจมตีพิกกูและโรเบิร์ตสันเป็นเรื่องที่มีอาจหลีกเลี่ยงได้ *E.A.G. Robinson (1968)* เคยกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างพิกกูกับเคนส์ แต่ก็ยังไม่ละเอียดยุติและมีได้ให้ภาพชัดเจนเท่ากับงานเขียนในระยะหลัง²³ ออสติน โรบินสันย้ายอยู่เสมอว่า

ความสัมพันธ์ระหว่างเคนส์กับพิกกูมิได้ตั้งเครียดมากอย่างที่รำลึกกัน การที่เคนส์โจมตีพิกกูและโรเบิร์ตสันย่อมมีผลเสมือนหนึ่งการวิจารณ์ตนเอง ทั้งนี้เพราะเหตุว่า ก่อนยุค *The General Theory* เคนส์ก็มีความคิดไม่แตกต่างจากสำนักเศรษฐศาสตร์คลาสสิก ทั้งในการชี้ให้เห็นว่า ทฤษฎีและแนวความคิดของสำนักเศรษฐศาสตร์คลาสสิกมีข้อผิดพลาดอย่างไร ก็ย่อมต้องมีการอ้างอิง และเคนส์ก็เลือกที่จะอ้างอิงงานของพิกกู²⁴ อย่างไรก็ตาม กาลเวลาได้ช่วยลบล้างความขัดแย้งระหว่างคนทั้งสอง เมื่อเคนส์ถึงแก่กรรมในปี ค.ศ. 1946 พิกกูก็ลงมือเขียนชีวประวัติของเคนส์เอง ดังปรากฏใน *Pigou (1946)* และต่อมาในปี ค.ศ. 1949 พิกกูขอบรรยาย ณ มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์อีกครั้งหนึ่งทั้งๆ ที่ปลดเกษียณแล้ว (ขณะนั้นพิกกูอายุ 72 ปี) คำบรรยายดังกล่าวนี้ ต่อมาได้ตีพิมพ์เป็น *Pigou (1950)* พิกกูยอมรับต่อสาธารณชนว่า คนเพียงจะเข้าใจประเด็นข้อถกเถียงต่างๆ ของเคนส์ใน *The General Theory* และยอมรับอีกด้วยว่า บทวิจารณ์หนังสือ *The General Theory* ซึ่งพิกกูเขียนไปตีพิมพ์ใน *Economica* นั้น รุนแรงเกินไป

สาระสำคัญส่วนหนึ่งของ *The General Theory* ก็คือ เคนส์ได้ชี้ให้เห็นว่า คุณภาพของระบบเศรษฐกิจมิได้เป็นดุลยภาพที่มีการจ้างงานเต็มอัตรา (Full-employment equilibrium) เสมอไป โดยที่อาจมีช่องว่างแห่งภาวะเงินฝืด (deflationary gap) หรือช่องว่างแห่งภาวะเงินเฟ้อ (inflationary gap) การที่ระบบเศรษฐกิจจะอยู่ในดุลยภาพที่มีการจ้างงานเต็มอัตราได้นั้นมักเป็นกรณีพิเศษเท่านั้น ทั้งเคนส์ก็ไม่เชื่อว่า กลไกราคาจะสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพในการชักนำให้ระบบเศรษฐกิจเข้าสู่ดุลยภาพที่มีการจ้างงานเต็มอัตรา ความไร้ประสิทธิภาพของกลไกราคานี้เองนับเป็นเหตุผลประการสำคัญที่สนับสนุนให้รัฐบาลมีบทบาทในการรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ การที่เคนส์สนับสนุนให้รัฐบาลมีบทบาททางเศรษฐกิจมากขึ้นนี้เองทำให้มีผู้โจมตีว่า เคนส์มีแนวความคิดแบบสังคมนิยม บางคนไปไกลถึงกับกล่าวหาว่าเคนส์เป็นมาร์กซิสต์²⁵ เอกสารชิ้นต้นที่ตีพิมพ์ใน *The Collected Writings of John Maynard Keynes* ได้ช่วยเอื้ออำนวยความสะดวกในการตรวจสอบแนวความคิดพื้นฐานของเคนส์ และบัดนี้เป็นที่ประจักษ์ชัดว่า เคนส์เป็นเพียงปัญญาชนเสรีนิยม²⁶ ในเอกสารหลายต่อหลายชิ้น เคนส์ได้กล่าวถึงพวกมาร์กซิสต์อย่างเยาะหยันและถากถาง ทั้งไม่มีมาร์กซิสต์คนใดที่สนิทชิดเชื้อกับเคนส์ ในกลุ่ม *The Circus* ซึ่งสนิทกับเคนส์เองนั้น เวลานั้นก็ยังไม่มีการเป็นมาร์กซิสต์ โจน โรบินสัน เพิ่งจะกลายเป็นมาร์กซิสต์ในภายหลัง ส่วนเปียโร สราฟฟา นั้นเพียงแต่สนใจศึกษาลัทธิมาร์กซิสต์²⁷

ในการวิเคราะห์บทบาทของเคนส์ในด้านต่างๆ งานศึกษาชีวประวัติของเคนส์ที่ปรากฏสู่บรรณพิภพก่อนปี ค.ศ. 1970 มักจะละเลยบทบาทของเคนส์ในฐานะที่เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย แต่นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1970 เป็นต้น มีข้อเขียนเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยลูกศิษย์ของเคนส์ 4 คน คือ พลัมป์เตอร์ (A.F.W. Plumptre)²⁸ โรเบิร์ต ไบรส (Robert B. Bryce) วอลเตอร์ ซาลานด์ (Walter

S. Salant) และลอรี ทาร์ชิส (Lorie Tarshis)²⁹ นอกจากนี้ บันทึกที่บรรดาศึกษียังจดจากการบรรยายในชั้นเรียนของเคนส์ ก็กลายเป็นเอกสารสำคัญที่ใช้ในการศึกษาพัฒนาการทางความคิดของเคนส์³⁰ สถาบันการศึกษาบางแห่งเริ่มจัดเก็บเอกสารประเภทนี้ อาทิเช่น บันทึกการบรรยายของเคนส์ ซึ่งจัดโดยโรเบิร์ต ไบรต จัดเก็บไว้ ณ Carleton University เป็นต้น

เคนส์แต่งงานกับนางลิเดีย โลโปโกวา (Lydia Lopolova) นักเต้นบัลเลต์ชาวรัสเซีย ใน ค.ศ. 1925 โดยที่ได้รู้จักกันด้วยกันหลายปีก่อนที่จะแต่งงาน ทั้งคู่ครองชีวิตสมรสวบจนเคนส์ถึงแก่กรรมใน ค.ศ. 1946 แต่เดิมนั้นเราไม่ผู้ได้รู้จักลิเดีย โลโปโกวามากนัก เราไม่ทราบว่า นางมีความสำคัญและบทบาทมากน้อยเพียงใดต่อชีวิตและงานของเคนส์ แม้ว่าบัดนี้จะมีชื่อเขียนของไมโล เคนส์³¹ และริชาร์ด บักเกิล³² ซึ่งช่วยให้ความกระจ่างเกี่ยวกับเรื่องนี้บ้าง แต่ข้อที่ยังไม่กระจ่างชัดก็คือ ลิเดียมีชีวิตสมรสอยู่ได้อย่างไรตลอดระยะเวลาที่เคนส์มีชีวิตรักสองเพศ

3. ว่าด้วยบลูมสเบอรี

บลูมสเบอรี (Bloomsbury) เป็นชื่อตำบลหนึ่งในมหานครลอนดอน ตำบลนี้เกิดมีชื่อเสียงขึ้นมา เพราะเหตุที่เป็นที่ชุมนุมของปัญญาชนในตอนต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 และด้วยเหตุดังนั้นปัญญาชนกลุ่มดังกล่าวนี้จึงมีชื่อเรียกว่า “กลุ่มบลูมสเบอรี” (Bloomsbury Group)

เรื่องราวของกลุ่มบลูมสเบอรีจะจัดกระจายอยู่ตามหนังสือบันทึกความทรงจำตลอดจนชีวประวัติของปัญญาชนกลุ่มนี้ หนังสือที่กล่าวถึงกลุ่มบลูมสเบอรีอย่างได้เนื้อได้หนังมากที่สุด คือ *Bell (1968)* พัฒนาการของกลุ่มบลูมสเบอรีอาจจำแนกออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ

พัฒนาการขั้นที่หนึ่ง กลุ่มบลูมสเบอรีถือกำเนิดในฤดูใบไม้ร่วงปี ค.ศ. 1899 ณ วิทยาลัยตรีนิตี (Trinity College) มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ผู้ที่เป็นแกนนำของกลุ่มบลูมสเบอรีในระยะแรกล้วนแต่เป็นนักศึกษาของสถาบันแห่งนี้ อาทิเช่น เลียนาร์ด วูล์ฟ (Leonard Woolf) ลิตตัน สเตรชีย์ (Lytton Strachey) แซกสัน ซิดนีย์-เทิร์นเนอร์ (Saxon Sydney-Turner) โธบี้ สตีเฟน (Thoby Stephen) ไคลฟ เบลล์ (Clive Bell) เป็นต้น ต่อมาจึงขยายตัวไปยังวิทยาลัยอื่นๆของมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ พัฒนาการในขั้นนี้ยังมิได้มีการก่อตั้งกลุ่มอย่างเป็นทางการเป็นต้น หากแต่เป็นช่วงเวลาแห่งการสถาปนาความสัมพันธ์ส่วนบุคคลของสมาชิกกลุ่มบลูมสเบอรีในเวลาต่อมา คนเหล่านี้ได้พบปะสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นตามชุมนุมหรือสโมสรต่างๆ ซึ่งมีจำนวนนับร้อยในมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ แต่ที่สำคัญก็คือ *Apostles' Society* ซึ่งในเวลานั้นมี ยี.อี.มัวร์ (G.E. Moore) นักปรัชญาคนสำคัญแห่งคริสต์ศตวรรษที่ 20 เป็นผู้นำ ดังนั้นจึงมิใช่เรื่องน่าประหลาดใจที่พบว่าแกนนำของกลุ่มบลูมสเบอรีส่วนใหญ่ได้รับอิทธิพลจากหนังสือเรื่อง *Principia Ethica* ของมัวร์

พัฒนาการขั้นที่สอง โดยการชักนำของโธบี้ สตีเฟน บรรดาเพื่อนๆ ของโธบี้ต่างก็ได้รู้จักกับน้องสาวของเขา 2 คน คือ วานเนสตา สตีเฟน (Vanessa Stephen) และ เวอร์จิเนีย สตีเฟน

(Virginia Stephen) เมื่อเซอร์เลสตี สตีเฟน (Leslie Stephen) ผู้บิดาถึงแก่กรรมในปี ค.ศ. 1904 ครอบครัวสตีเฟนได้อพยพไปอยู่บ้านเลขที่ 46 Gordon Square ตำบล Hyde Park Gate นครลอนดอน บรรดามิตรสหายของโรบี สตีเฟน จากมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ เมื่อลงไปลอนดอน ก็มักจะพบปะสนทนากัน ณ บ้านแห่งนี้ ต่อมาในปี ค.ศ. 1906 โรบี สตีเฟนถึงแก่กรรม และวาเนสซา สตีเฟน แต่งงานกับโคลฟ เบลล์ ทั้งคู่อียศหัวหน้าอาศัยอยู่ที่ 46 Gordon Square ส่วนเวอร์จิเนีย สตีเฟนย้ายไปอยู่ 21 Fitzroy Square จุดนี้เองเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อของกำเนิดแห่งกลุ่มบลูมสเบอรี เพราะหลังจากนี้ไม่นานนัก คนกลุ่มเดียวกันนี้ก็เริ่มพากันมาตั้งถิ่นฐานบ้านเรือนอยู่รอบตำบลบลูมสเบอรีในนครลอนดอน อาทิเช่น ภายหลังจากที่เวอร์จิเนีย สตีเฟนแต่งงานกับเลียวนาร์ด วูล์ฟแล้ว ก็ย้ายไปอยู่บ้านเลขที่ 52 Tavistock Square ส่วนบ้านเลขที่ 46 Gordon Square ถูกเคนส์ยึดครองไป ก่อนที่เคนส์จะแต่งงานกับลิลิเย โลโปโกวาในปี ค.ศ. 1925 เคนส์ได้จัดการให้ลิลิเยอาศัยอยู่ในบ้านเลขที่ 41 Gordon Square ส่วนดันคัน แกรนต์ (Duncan Grant) จิตรกรผู้มีชื่อเสียงก็เปิดสตูดิโออยู่ที่ 8 Fitzroy Street เป็นต้น การที่ปัญญาชนกลุ่มนี้ตั้งถิ่นฐานบ้านเรือนรอบๆ ตำบลบลูมสเบอรีนี้เอง เป็นสาเหตุให้ได้รับขนานนามว่า “กลุ่มบลูมสเบอรี”

พัฒนาการขั้นที่สาม สมาชิกในกลุ่มบลูมสเบอรีส่วนใหญ่เป็นนักคิด นักเขียนและจิตรกร นอกเหนือจากการประกอบอาชีพหลักของแต่ละคนแล้ว คนเหล่านี้มักมีงานเขียนวิจารณ์หนังสือ วิจารณ์งานศิลปะ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาสังคมและการเมือง อิทธิพลทางด้านวัฒนธรรมของกลุ่มบลูมสเบอรียังไม่ปรากฏ จวบจนกระทั่งปี ค.ศ. 1910 เมื่อโรเจอร์ ฟราย (Roger Fry) จัดให้มีการแสดงภาพเขียนยุค *Post-Impressionist* ขึ้นเป็นครั้งแรก ณ Grafton Gallery นับเป็นครั้งแรกที่ชาวอังกฤษได้ชมผลงานของเซซัง (Cezanne) มาติสส์ (Matisse) ปิกัสโซ (Picasso) โกแกง (Gauguin) แวนโก๊ะ (Van Gogh) ฯลฯ งานแสดงภาพเขียนดังกล่าวนี้ก่อให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์เป็นอันมาก ภายหลังจากปี ค.ศ. 1910 ผลงานของสมาชิกกลุ่มบลูมสเบอรีเริ่มมีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมและความคิดของชาวอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นงานแสดงศิลปะจากภาคพื้นยุโรป งานจิตรกรรมของโคลฟ เบลล์, วาเนสซา เบลล์ และดันคัน แกรนต์ งานเขียนนวนิยายของเวอร์จิเนีย วูล์ฟ และมอร์แกน ฟอว์สเตอร์ (E.M. Forster) งานเขียนทางประวัติศาสตร์และวรรณกรรมของลิตตัน สเตรชีย์ ตลอดจนงานเขียนทางเศรษฐศาสตร์ และการเมืองของเคนส์

เมื่อพิจารณาพัฒนาการของกลุ่มบลูมสเบอรี เราอาจกล่าวได้ว่า กลุ่มบลูมสเบอรีมีลักษณะเป็นกลุ่ม ‘สภากาแฟ’ ชุมนุมหรือชมรมที่มีลักษณะเป็น ‘สภากาแฟ’ นั้น มีอยู่คารดาชในมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ *Apostles' Society* ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของกลุ่มบลูมสเบอรีก็มีลักษณะเป็นชุมนุมดังกล่าวนี้ เพียงแต่เป็นชุมนุมที่ไม่เปิดเผย และมีการถกแถลงสมาชิกอย่างเข้มงวด แคนนำในเวลาต่อมาของกลุ่มบลูมสเบอรีบางคนไม่เคยได้รับเลือกเป็นสมาชิกของชุมนุมดังกล่าวนี้ ดังเช่น

โรบี สตีเฟน และโคลฟ เบลล์ เป็นต้น สามสิบห้าปีหลังจากที่ได้รับเลือกเป็นสมาชิกของ *Apostles' Society* เคนส์ได้กล่าวถึงตัวอย่างของหัวข้อการอภิปรายใน ‘*สภากาแฟ*’ แห่งนี้ไว้ดังนี้

“...If A was in love with B and believed that B reciprocated his feelings, whereas in fact B did not, but was in love with C, the state of affairs was certainly not so good as it would have been if A had been right, but was it worse or better than it would become if A discovered his mistake? If A was in love with B under a misapprehension as to B's qualities, was this better or worse than A's not being in love at all?....Were all truths equally good to pursue and contemplate.....”³³

เมื่อกลุ่มบลูมสเบอรีย้ายฐานจากมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ไปสู่มหานครลอนดอน ‘*สภากาแฟ*’ ยังคงเป็นกิจกรรมหลัก หัวข้อการอภิปรายมีปริศนาอันกว้างขวาง ครอบคลุมทั้งปรัชญา ศิลปวัฒนธรรม การเมือง และเรื่องอื่นๆ การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและวิพากษ์วิจารณ์งานวรรณกรรมและงานศิลปะของสมาชิกในกลุ่มมีอยู่อย่างต่อเนื่อง ในบางกรณี การวิพากษ์วิจารณ์ปรากฏในรูปของข้อเขียนตีพิมพ์ในหน้าหนังสือพิมพ์และนิตยสารรายคาบจนเป็นที่กล่าวหากันว่าคนในกลุ่มบลูมสเบอรีมีแนวโน้มที่จะเชียร์กันเอง หรือยกย่องผลงานของสมาชิกในกลุ่มเดียวกันเกินกว่าที่ควร แต่ *Bell (1968 : 60-63)*³⁴ พยายามพิสูจน์ให้เห็นว่า ข้อกล่าวหาดังกล่าวนี้ไม่มีมูลแห่งความเป็นจริง ด้วยการชี้ให้เห็นว่า โคลฟ เบลล์ มิได้ยกย่องงานจิตรกรรมของโรเจอร์ ฟราย และเวอร์จิเนีย วูล์ฟ

โดยเหตุที่กิจกรรมของกลุ่มบลูมสเบอรีที่มีอิทธิพลต่อสังคมอังกฤษโดยทั่วไปประกอบด้วยงานเขียนและงานศิลปะ พจนานุกรมภาษาอังกฤษ ฉบับมหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ด จึงให้คำนิยามคำว่า Bloomsbury ไว้ดังนี้³⁵

Bloomsbury

A school of writers and aesthetes living in or associated with Bloomsbury that flourished in the early 20th century; a member of this school.

การที่ชื่อกลุ่มบลูมสเบอรีมีความสำคัญมากพอที่จะปรากฏในพจนานุกรมได้เช่นนี้ ย่อมสะท้อนให้เห็นถึงอิทธิพลทางด้านวัฒนธรรมและความคิดของกลุ่มดังกล่าวนี้ไม่มากนักน้อย อย่างไรก็ตาม การตราชื่อกลุ่มบลูมสเบอรีว่าเป็น ‘*สำนักนักเขียนและศิลปิน*’ นั้น อาจไม่เป็นที่ยอมรับของสมาชิกกลุ่มดังกล่าวนี้ ดังที่เลียวนาร์ด วูล์ฟได้เคยกล่าวว่า กลุ่มบลูมสเบอรีเป็นเพียงกลุ่มมิตรสหายเท่านั้น³⁶ แม้ว่าสมาชิกกลุ่มนี้จะมีปรัชญาพื้นฐานบางประการเหมือนกัน และมีความคิดเห็นที่ตรงกันบาง

เรื่อง ดังที่ Bell (1968 : 63) กล่าวว่า หากต้องการศึกษาความคิดของกลุ่มบลูมสเบอรี จะต้องศึกษา งานเขียนของสมาชิกกลุ่มนี้อย่างน้อย 4 เรื่อง คือ

- (1) John Maynard Keynes, *The Economic Consequences of the Peace* (1919).
- (2) Clive Bell, *Civilisation*.
- (3) Virginia Woolf, *Orlando* (1928).
- (4) Virginia Woolf, *A Room of One's Own* (1929).

กระนั้นก็ตาม ความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ ของสมาชิกกลุ่มบลูมสเบอรีก็หาได้มีเอกภาพแต่ประการใดไม่ ความแตกต่างทางด้านความคิดระหว่างบุคคลยังคงมีอยู่ตามปกติวิสัย แม้ในประเด็นหลักๆ ดังเช่นการคัดค้านกรณีที่ยกฤษเข้าร่วมในสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ก็ยังมีได้มีความเห็นชนิดเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จริงอยู่ สมาชิกส่วนใหญ่ของกลุ่มบลูมสเบอรีประกาศสนับสนุนหลักการสันติวิธี (Pacifism) และต่อต้านการทำสงคราม และด้วยสำนึกทางมนุษยธรรม จึงปฏิเสธที่จะถูกเกณฑ์ทหารเพื่อทำสงคราม (conscientious objector) แต่กระนั้นก็ตาม เหตุผลที่ใช้ในการต่อต้านสงครามก็ยังคงแตกต่างกันไปตามตัวบุคคล มีหน้าเข้าสมาชิกบางคนก็ยังคงทำงานรับใช้รัฐบาลผู้ประกาศสงคราม ดังเช่นเคนส์เป็นอาทิ

ลักษณะร่วมกันบางประการของสมาชิกกลุ่มบลูมสเบอรีก็คือ สมาชิกส่วนใหญ่ของปัญญาชนกลุ่มนี้มาจากครอบครัวชนชั้นกลางได้รับการศึกษาระดับอุดมศึกษาจากมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์เป็นส่วนใหญ่ และได้รับอิทธิพลไม่โดยตรงก็โดยอ้อมจากปรัชญาของ ยี.อี.มัวร์ (G.E. Moore) โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากหนังสือเรื่อง *Principia Ethica* อิทธิพลดังกล่าวนี้ได้ปรากฏต่อมาในวิถีการดำรงชีวิต งานเขียน และงานศิลปะต่างๆ ปรัชญาเสรีนิยมถูกฝังรากลึกในระบบความคิดของคนกลุ่มนี้ การไม่ยึดถือจารีตประเพณีดั้งเดิมอันล้ำสมัยนับเป็นลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของกลุ่มบลูมสเบอรี การเรียกร้องความเสมอภาคแห่งสิทธิระหว่างบุรุษกับสตรีปรากฏในงานเขียนของปัญญาชนกลุ่มนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนวนิยายของเวอร์จิเนีย วูล์ฟ ปรัชญาพื้นฐานเหล่านี้ปรากฏให้เห็นจากเสรีภาพในการแต่งกาย (โดยเฉพาะอย่างยิ่งสมาชิกเพศหญิง) เสรีภาพในการสนทนาและการแลกเปลี่ยนความคิด ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างหญิงกับชาย พฤติกรรมต่างๆ เหล่านี้มีส่วนสะท้อนระบบคุณค่าในสังคมอังกฤษในช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 อยู่ไม่น้อย

พฤติกรรมในเรื่อง 'รักเสรี' ในหมู่สมาชิกของกลุ่มบลูมสเบอรี นับเป็นเรื่องที่มีการกล่าวขวัญและวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างมาก เสรีภาพทางเพศและการรักร่วมเพศเป็นพฤติกรรมต้องห้าม ตามบรรทัดฐานของสังคมอังกฤษในขณะนั้น แต่พฤติกรรมในเรื่องนี้กลับเป็นปรากฏการณ์ทั่วไปในกลุ่มบลูมสเบอรี พฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นมรดกตกทอดจากชีวิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ และในบางกรณีสืบทอดจากโรงเรียนกึ่งนอนระดับมัธยมศึกษา *Apostles' Society* ใน

วิทยาลัยตรีนิติ มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นที่สมาชิกกลุ่มบลูมสเบอร์รี่ได้รู้จักกัน ก็ประกอบด้วยสมาชิกที่เป็นโฮโมเซ็กชวล (homo-sexual) เป็นส่วนใหญ่ บันทึกความทรงจำและจดหมายติดต่อกันระหว่างสมาชิกในกลุ่มบลูมสเบอร์รี่ที่เพิ่งเปิดเผยในชั้นหลัง ช่วยให้เราทราบว่า ผู้มีพฤติกรรมร่วมเพศในกลุ่มบลูมสเบอร์รี่ มีอาทิเช่น จอห์น เมย์นาร์ด เคนส์, ลิตตัน สเตรซีย์, ดันคัน แกรนต์ เป็นต้น ส่วนเวอร์จิเนีย สตีเฟน ก็เคยหลงรักวานเนสซา สตีเฟน พี่สาวเขี่ยงซู่สาว อารมณ์อันอ่อนไหวและความว้าวุ่นแห่งชีวิต ทำให้ครั้งหนึ่งมิตรสหายพากันชักจูงให้เธอมีชีวิตคู่กับลิตตัน สเตรซีย์ แต่ความพยายามดังกล่าวนี้ก็ต้องล้มเหลว ในเมื่อสเตรซีย์เป็นคนรักร่วมเพศ อย่างไรก็ตาม ภายหลังจากที่เลียวนาร์ด วูล์ฟกลับมาจากการปฏิบัติราชการในศรีลังกา เวอร์จิเนีย สตีเฟนก็เลือกที่จะลงเอยอยู่กับวูล์ฟ ส่วนวานเนสซา สตีเฟน เมื่อมีลูกกับโคลฟ เบลล์ได้สองคน³⁷ ก็แยกกันอยู่ยาวนานถึง 14 ปี ในระหว่างนั้น วานเนสซาครองชีวิตรักอยู่กับดันคัน แกรนต์ ผู้ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นชู้รักของเคนส์ ทั้งสองมีลูกสาวด้วยกันหนึ่งคน คือ แองเจลิกา เบลล์ (Angelica Bell) เดวิด การ์เน็ตต์ (David Garnett) นักเขียนผู้เป็นสมาชิกอีกคนหนึ่งของกลุ่มบลูมสเบอร์รี่ซึ่งเคยหลงรักวานเนสซา สตีเฟน ตั้งแต่สมัยที่ทั้งคู่ยังมีวัยหนุ่มสาว เมื่อผิดหวังจากวานเนสซา ก็รอคอยจนได้แต่งงานกับแองเจลิกา อย่างไรก็ตาม เมื่อกาลเวลาผ่านไป ผู้ที่เคยมีพฤติกรรมร่วมเพศก็เริ่มมีพฤติกรรมทางเพศตามปกติตามบรรทัดฐานของสังคม ไม่ว่าจะเป็นเคนส์, สเตรซีย์ และแกรนต์

4. เคนส์กับบลูมสเบอร์รี่

Crabtree and Thirlwall (1980) เป็นรายงานการสัมมนาเรื่อง “*Keynes and The Bloomsbury Group*” ซึ่งวิทยาลัยเคนส์แห่งมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์จัดขึ้นในปี ค.ศ. 1978 นับเป็น Keynes Seminar ครั้งที่สี่ บทความที่นำเสนอในการสัมมนาครั้งนี้มีอยู่ 4 เรื่องด้วยกัน คือ

1. Derek Crabtree, “Cambridge Intellectual Currents of 1900”
2. Richard Shone, “A General Account of the Bloomsbury Group”
3. Raymond Williams, “The Significance of Bloomsbury as a Social and Cultural Group”
4. Quentin Bell, “Recollections and Reflections on Maynard Keynes”

บทความคิดของดิเรก แครบทรีกล่าวถึงกระแสความเคลื่อนไหวและความก้าวหน้าทางวิชาการ ทั้งในด้านวิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ในมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ในตอนต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 ทั้งนี้เพื่อให้เข้าใจบรรยากาศอันก่อกำเนิดกลุ่มบลูมสเบอร์รี่ บทความของ ริชาร์ด โชน กล่าวถึงความมาเป็นมาของกลุ่มบลูมสเบอร์รี่โดยทั่วไป (โชนเป็นเพื่อนสนิทของดันคัน แกรนต์ ซึ่งเป็นสมาชิกคนหนึ่งของกลุ่มบลูมสเบอร์รี่) ศาสตราจารย์รัยมอนด์ วิลเลียมส์ วิเคราะห์กลุ่มบลูมสเบอร์รี่ในฐานะที่เป็นกลุ่มทางสังคมและวัฒนธรรม ส่วนศาสตราจารย์ควอนติน

เบลล์ ฟื้นความหลังเกี่ยวกับเคนส์ในฐานะผู้ที่เคยใกล้ชิดมาก่อน ในจำนวนผู้นำเสนอบทความในการสัมมนาทั้งสี่คนนี้ เป็นผู้ที่มีความสัมพันธ์กับสมาชิกในกลุ่มบลูมสเบอรีถึง 2 คน คือ ริชาร์ด โชน และเคเวนดิน เบลล์ กระนั้นก็ตาม เมื่อพิจารณาเนื้อหาของ *Crabtree and Thirlwall (1980)* ทั้งเล่มแล้ว ก่อนข้างนำผัดหวัง ทั้งนี้เพราะเหตุว่า ไม่มีบทความหนึ่งบทความใดในหนังสือเล่มนี้ที่กล่าวถึงบทบาทเคนส์ในกลุ่มบลูมสเบอรีและความสัมพันธ์ระหว่างเคนส์กับกลุ่มบลูมสเบอรีโดยตรง บทความของแครบตรีเพียงแต่ให้ภูมิหลังเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ บทความของโชนและวิลเลียมส์กล่าวถึงกลุ่มบลูมสเบอรีโดยทั่วไป โดยมีได้เน้นประเด็นเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเคนส์กับกลุ่มดังกล่าวนี้ ส่วนบทความของเบลล์นำเสนอภาพของเคนส์จากทัศนะของผู้เขียน ดังนั้น กล่าวโดยส่วนรวมแล้ว เนื้อหาของหนังสือไม่สู้ตรงกับชื่อหนังสือนัก

หากพิจารณาในแง่ของข้อมูล อาจกล่าวได้ว่า *Crabtree and Thirlwall (1980)* มิได้นำเสนอข้อมูลใหม่ ไม่ว่าจะเกี่ยวกับเคนส์หรือกลุ่มบลูมสเบอรี ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเหตุว่า มีการตีพิมพ์บันทึกความทรงจำและจดหมายโต้ตอบของสมาชิกกลุ่มบลูมสเบอรีมาก่อนแล้วจำนวนมาก นอกจากนี้ การจัดพิมพ์หนังสือชุด *The Collected Writings of John Maynard Keynes* ก็ช่วยให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับเคนส์เพิ่มขึ้นเป็นอันมาก อย่างไรก็ตาม จุดเด่นของ *Crabtree and Thirlwall (1980)* อยู่ที่บทความของศาสตราจารย์เรย์มอนด์ วิลเลียมส์ ซึ่งวิเคราะห์กลุ่มบลูมสเบอรีในฐานะกลุ่มทางสังคมและวัฒนธรรม โดยชี้ให้เห็นว่า กลุ่มบลูมสเบอรีเป็นกลุ่มชนชั้นสูงซึ่งมีความคิด ‘ขบถ’ ต่อสังคม ไม่ยึดติดในรูปแบบและจารีตประเพณีดั้งเดิม แต่ยึดมั่นในเสรีภาพแห่งความคิดและการแสดงออกซึ่งความคิด โดยใช้ท่วงทำนองที่เปิดเผยและตรงไปตรงมา จนในบางครั้งดูประหนึ่งว่าหยาบคาย ลักษณะสำคัญประการหนึ่งของกลุ่มดังกล่าวนี้ก็คือ การมีความสำนึกต่อสังคม (Social conscience) โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็คือ การมีความเอื้ออาทรต่อกลุ่มชนผู้เสียเปรียบในสังคม และเพื่อที่จะช่วยเกื้อกูลกลุ่มชนผู้เสียเปรียบในสังคม จำเป็นต้องมีการปฏิรูปอย่างเป็นระบบในระดับกลุ่มชนชั้นสูง ซึ่งครอบงำสังคมนั้นอยู่ การเป็น ‘ขบถ’ ต่อชนชั้นสูง ซึ่งครอบงำสังคมจึงเป็นพฤติกรรมที่มีอาจหลีกเลี่ยงได้ ปรัชญาการณดังกล่าวนี้แสดงออกในรูปของการปฏิเสธรูปแบบและจารีตประเพณีดั้งเดิม ตลอดจนการวิพากษ์วิจารณ์และเยาะเย้ยถากถางระบบความคิดของกลุ่มชนชั้นสูงเหล่านั้น แต่ขณะเดียวกันก็พยายามสื่อความคิดไปสู่กลุ่มชนชั้นต่ำผู้เสียเปรียบในสังคม รูปแบบของกลุ่มบลูมสเบอรีมิได้เพิ่งเกิดขึ้น หากแต่มีพัฒนาการในประวัติศาสตร์ ในปลายคริสต์ศตวรรษที่ 18 ได้เคยมีกลุ่มของวิลเลียม ก็อดวิน (William Godwin) และในกลางคริสต์ศตวรรษที่ 19 ก็มีกลุ่ม *Pre-Raphaelite Brotherhood* เป็นต้น

จอห์น เมย์นาร์ด เคนส์ เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ในฤดูใบไม้ร่วงปี ค.ศ. 1902 ในภาคการศึกษาแรกนั่นเอง เขาก็เริ่มมีความสัมพันธ์กับแกนนำในเวลาต่อมาของกลุ่ม

บลูมสเบอรี ลิตตัน สเตรซีย์ และเลียวนาร์ด วูล์ฟ ได้พาเขาไปทำความรู้จักกับ อี.อี.มัวร์ และต่อมาในปี ค.ศ. 1903 เคนส์ก็ได้รับเลือกให้เป็นสมาชิกของ Apostles' Society ซึ่งมีมัวร์เป็นผู้นำ ด้วยเหตุนี้เองปรัชญาของมัวร์จึงมีอิทธิพลต่อวิถีการดำเนินชีวิตและระบบความคิดของเคนส์ เคนส์พยายามสลัดแอกจากปรัชญาของมัวร์³⁸ การเข้าเป็นสมาชิก Apostles' Society ทำให้เคนส์มีความสัมพันธ์อันสนิทแนบแน่นกับกลุ่มที่เป็นหัวใจของกลุ่มบลูมสเบอรีในเวลาต่อมา อย่างไรก็ตาม ดังได้กล่าวแล้วว่า สมาชิกส่วนใหญ่ของ Apostles' Society เป็นพวกกรักร่วมเพศ ความสัมพันธ์ระหว่างเคนส์กับสมาชิกชุมนุมดังกล่าวนี้จึงมิได้มีเฉพาะแต่กิจกรรมทางปัญญาเท่านั้น หากทว่ายังมีความสัมพันธ์ทางเพศอีกด้วย เราไม่ทราบแน่ชัดว่า เคนส์เริ่มมีพฤติกรรมรักร่วมเพศเมื่อไร แต่ในขณะที่เป็นสมาชิก Apostles' Society อยู่มีหลักฐานปรากฏแน่ชัดว่า เคนส์และสเตรซีย์ต่างแย่งชิงที่จะได้อาร์เธอร์ ฮอบเฮาส์ (Arthur Hobhouse) เป็นคู่รัก ซึ่งปรากฏว่าเคนส์เป็นฝ่ายชนะ สเตรซีย์ต้องผิดหวังอีกครั้งหนึ่ง เมื่อสูญเสียคันตัน แกรนต์ ผู้เป็นทั้งญาติและมิตรสนิทให้แก่เคนส์ แกรนต์เป็น 'คู่รัก' ของเคนส์อยู่เป็นเวลานาน ความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างคนทั้งสองเพิ่งจะเลิกกันไป เมื่อแกรนต์ไปอยู่กินกับวานเนสซา เบลล์ และเคนส์แต่งงานกับลิเดีย โลโปโกวา³⁹

ดังได้กล่าวแล้วว่า สมาชิกกลุ่มบลูมสเบอรีมีพื้นฐานปรัชญาคล้ายคลึงกัน และมีโลกทัศน์ไม่แตกต่างกันมากนัก ด้วยเหตุนี้เองการเกาะกลุ่มจึงมีชีวิตยืนนาน อย่างน้อยที่สุดจนถึงประมาณปี ค.ศ. 1938⁴⁰ หากเรายึดถือระบบการวิเคราะห์ของศาสตราจารย์วิลเลียมส์ ซึ่งมองกลุ่มบลูมสเบอรีในฐานะที่เป็นกลุ่มทางสังคมและวัฒนธรรม เราอาจถือได้ว่า เคนส์เป็นสมาชิกของชนชั้นสูง ซึ่งไม่พึงพอใจกลุ่มชนชั้นสูงที่ครอบงำสังคมอังกฤษอยู่ในขณะนั้น แต่เคนส์แตกต่างจากปัญญาชนกลุ่มบลูมสเบอรีส่วนใหญ่ ซึ่งเลือกที่จะอยู่นอกวงราชการ ในข้อที่ว่า เคนส์เองกระโดดเข้าสู่วงราชการโดยหวังที่จะปฏิรูประบบราชการ และเปลี่ยนแปลงนโยบายในด้านต่างๆไปในทิศทางที่พึงปรารถนา การปฏิบัติแนวความคิดและทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ของเคนส์ในส่วนหนึ่ง ก็อาจตีความได้ว่าเป็นปฏิกิริยาที่เคนส์มีต่อแนวความคิดและทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ที่ครอบงำข้าราชการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระทรวงการคลังในขณะนั้น เคนส์ไม่เพียงแต่ต้องการปฏิรูปกลไกของรัฐ ด้วยการเข้าสู่ระบบราชการเท่านั้น หากเคนส์ยังพยายามที่จะสร้างประชามติด้วยการแสดงความคิดเห็นในหน้าหนังสือพิมพ์และนิตยสารต่างๆอีกด้วย แต่การทำงานรับใช้ราชการกลับทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างเคนส์กับสมาชิกอื่นๆของกลุ่มบลูมสเบอรีเกิดความตึงเครียดเมื่อเกิดสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ทั้งนี้เนื่องจากปัญญาชนกลุ่มบลูมสเบอรีส่วนใหญ่ต่อต้านการทำสงคราม แต่เคนส์กลับเป็นจักรกลของรัฐบาลผู้กระหายสงคราม (ในขณะนั้น เคนส์ช่วยราชการอยู่ที่กระทรวงการคลัง) เคนส์ต้องอดทนต่อเสียงวิพากษ์วิจารณ์ตลอดช่วงเวลาแห่งสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง เมื่อสงครามยุติลง เคนส์ได้ร่วมในคณะผู้แทนของสหราชอาณาจักรในการเจรจาทำสนธิสัญญาสันติภาพ ณ นครปารีส แต่

เคนส์เห็นว่า ฝ่ายสัมพันธมิตรเรียกร้องผลประโยชน์และเอาเปรียบประเทศผู้แพ้สงครามมากเกินไป จึงลาออกจากคณะผู้แทนดังกล่าวนี้ แรงกดดันจากเสียงวิพากษ์วิจารณ์และการเงิน ทำให้เคนส์ต้องล้มป่วยด้วยโรคประสาท ในปี ค.ศ. 1919 หลังจากฟื้นจากอาการโรคประสาท เคนส์ก็ลงมือเขียน *The Economic Consequences of the Peace (1919)* ซึ่งกล่าวกันว่าสะท้อนจุดยืนของกลุ่มบลูมสเบอรี⁴¹

เคนส์มีปัญหาคือความสัมพันธ์กับสมาชิกกลุ่มบลูมสเบอรีอีกครั้งหนึ่ง เมื่อเคนส์แต่งงานกับลิลิเย โลโปโกวา ในปี ค.ศ. 1925 ในขั้นต้น ลิลิเยไม่เพียงแต่จะมีปัญหาการพูดภาษาอังกฤษเท่านั้น หากทว่ายังมีปัญหาโลกทัศน์ที่แตกต่างจากสมาชิกกลุ่มบลูมสเบอรีอีกด้วย ดังได้กล่าวแล้วว่า ปัญญาชนกลุ่มบลูมสเบอรีได้รับอิทธิพลจากปรัชญาของมาร์กซ์ไม่โดยตรงก็โดยอ้อม โลกทัศน์ของคนเหล่านี้จึงคล้ายคลึงกันซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่กระชับสัมพันธ์ภาพระหว่างคนเหล่านี้ แต่ลิลิเย โลโปโกวา ไม่เพียงแต่จะปลอดพ้นจากปรัชญาของมาร์กซ์ หากยังเติบโตจากสิ่งแวดล้อมในสังคมที่แตกต่างจากสังคมกลุ่มบลูมสเบอรีเกือบโดยสิ้นเชิง ความแตกต่างทางด้านโลกทัศน์จึงเป็นเหตุให้ลิลิเยยากที่จะแทรกตัวเข้าสู่กลุ่มบลูมสเบอรีได้ นอกจากนี้ สมาชิกกลุ่มบลูมสเบอรียังมีเหตุที่จะไม่พอใจลิลิเยอีก 2 ข้อ ข้อที่หนึ่งก็คือ ชีวิตครอบครัวทำให้เคนส์มีเวลาที่จะยุ่งเกี่ยวกับกลุ่มบลูมสเบอรีน้อยลง ส่วนอีกข้อหนึ่งนั้นเกิดจากอุปนิสัยส่วนตัวของลิลิเยเอง ในขณะที่สมาชิกกลุ่มบลูมสเบอรีชอบถกปัญหาหนักสมอง แต่ลิลิเยกับชอบคุยเรื่องเบาสมอง ในบางครั้งลิลิเยจะสอดแทรกการสนทนาด้วยเรื่องตลกโปกฮา ซึ่งสร้างความไม่พอใจแก่ผู้ร่วมการสนทนาไม่น้อย อย่างไรก็ตาม กาลเวลาได้ช่วยให้กลุ่มบลูมสเบอรีเรียนรู้ที่จะยอมรับลิลิเยในเวลาต่อมา⁴²

กลุ่มบลูมสเบอรีมีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางความคิดและโลกทัศน์ของเคนส์โดยมีปัจจัยสองข้อ ความคิดเห็นของเคนส์ที่ปรากฏในบทความต่างๆ ที่เคนส์เขียนให้บุคคลนอกวงการ เศรษฐศาสตร์อ่าน หลายต่อหลายเรื่องเป็นผลจากการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นภายในกลุ่มบลูมสเบอรี แต่ประเด็นที่ยังไม่มีคำตอบอันชัดเจนก็คือ กลุ่มบลูมสเบอรีมีบทบาทและอิทธิพลมากน้อยเพียงไรต่อพัฒนาการทางความคิดทางเศรษฐศาสตร์ของเคนส์ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อพัฒนาการของ *The General Theory*

เชิงอรรถ

*บทความปริทัศน์ว่าด้วยหนังสือของ Derek Crabtree and A.P. Thirlwall (eds.), *Keynes and the Bloomsbury Group* (London : Macmillan, 1980), 112 pages.

¹E.A.G. Robinson (1947) โปรตดูบรรณานุกรมท้ายบทความนี้

²Pigou (1946) และ Pigou (1947)

³Schumpeter (1946)

⁴ข้อมูลดังกล่าวนี้ดูบทอภิปรายของศาสตราจารย์ดอน พะตินกิน (Don Patinkin) และพอล แซมมวลสัน (Paul Samuelson) ในการสัมมนาเรื่อง “Keynes, Cambridge and the General Theory” ซึ่งจัดโดย มหาวิทยาลัยฮอนตารีโอตะวันตกร่วมกับมหาวิทยาลัยชิบูรู่ ในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1975 ดู Patinkin and Leith (1977 : 87-89)

⁵ดูอาทิเช่น A.F.w. Plumpter, “Maynard as a Teacher” in *Milo Keynes* (1975 : 247-253); Quentin Bell, “Recollections and Reflections on Maynard Keynes” in *Crabtree and Thirlwall* (1980 : 69)

⁶นายรอย เจงกินส์ เคยดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง (อังกฤษ) ในรัฐบาลของ นายฮาโรลด์ วิลสัน ต่อมาเกิดความขัดแย้งอย่างรุนแรงกับฝ่ายซ้ายในพรรคกรรมกรจึงแยกตัวออกมาตั้งพรรคสังคมนิยมประชาธิปไตย

⁷ไมโล เคนส์ เป็นลูกชายของเซอร์เยฟรีย์ เคนส์ (Geoffrey Keynes) น้องชายของ จอห์น เมย์นาร์ด เคนส์

⁸หนังสือเล่มนี้อยู่ในชุด Fontana Modern Masters วัตถุประสงค์ของหนังสือชุดนี้ก็คือ การกล่าวถึงชีวประวัติ ผลงาน และความคิดของนักปราชญ์และนักคิดคนสำคัญแห่งปัจจุบันสมัย สำหรับโดนัลด์ ม็อกกริดจ์นั้น เป็นผู้ที่มิบทบาทสำคัญในการทำหน้าที่บรรณาธิการหนังสือชุด *Collected Writings of John Maynard Keynes* ร่วมกับเอลิซาเบธ จอห์นสัน (Elizabeth Johnson)

⁹ประสบการณ์ของผู้ทำหน้าที่บรรณาธิการ ความเป็นมาและปัญหาเกี่ยวกับเอกสารชิ้นต้นเหล่านี้ ดู Elizabeth Johnson (1973) และ Donald E. Moggridge, “Cambridge Discussion and Criticism Surrounding The General Theory : A Chronicle’s View” in *Patinkin and Leith* (1977 : 64-71)

¹⁰Hazlitt (1960 : 3)

¹¹Ohlin (1937) และ Ohlin (1977)

¹²จดหมายของเคนส์ถึงโอห์ลีน ลงวันที่ 27 มกราคม ค.ศ. 1937 ภายหลังจากที่ *The General Theory* ออกสู่บรรณพิภพแล้ว ดู *The Collected Writings of John Maynard Keynes* (Vol. 14 : 184-5)

¹³Patinkin (1976); Don Patinkin, “The Process of Writing The General Theory : A Critical Survey” in *Patinkin and Leith* (1977 : 3-24)

¹⁴Landgren (1960) และ Steiger (1976) อ้างถึงในคำอภิปรายของศาสตราจารย์ โดนัลด์ วินซ์ (Donale Winch) และดอน พะตินกิน ดู Patinkin and Peith (1977 : 76-78)

¹⁵Ohlin (1974).

¹⁶Harry G. Johnson, “Keynes and British Economics” in *Milo Keynes (1975)*; reprinted in H.G. Johnson, *On Economics and Society* (The University of Chicago Press, 1975), pp. 77-90.

¹⁷*Patinkin (1975); Patinkin (1976)* ; Patinkin, “The Process of Writing The General Theory : A Critical Survey” in *Patinkin and Leith (1977 : 3-24)*

¹⁸*Moggridge (1973).*

¹⁹E.A.G. Robinson, “Keynes and His Cambridge Colleagues”, in *Patinkin and Leith (1977 : 25-38)*

²⁰*Schumpeter (1954 : 1172)*

²¹*Economica*, vol. 3 (1936), pp. 115-132.

²²Bernard Corry, “Keynes in the History of Economic Thought”, in *Thirlwall (1978 : 3-34)*

²³E.A.G. Robinson, “Keynes and His Cambridge Colleagues”, in *Patinkin and Leith (1977 : 35-38)*

²⁴คูบทอภิปรายของออสติน โรบินสันใน *Thirlwall (1978 : 59-61)*

²⁵ในสหรัฐอเมริกายุคสมัยที่ลัทธิแมกคาร์ธี (McCarthyism) เฟื่องฟูในต้นทศวรรษ 1950 องค์กรที่มีชื่อว่า *Veritas Foundation* ได้จัดพิมพ์หนังสือชื่อ *Keynes at Harvard* กล่าวหาว่า ทฤษฎีและแนวความคิดของเคนส์จัดอยู่ในจำพวกสังคมนิยม มาร์กซิสต์ และคอมมิวนิสต์ ดู John Kenneth Galbraith, “How Keynes Came to America” in *Milo Keynes (1975 : 132-141)*

²⁶Maurice Cranston, “Keynes : His Political Ideas and Their Influence” in *Thirlwall (1978 : 101-115)*

²⁷คูบทอภิปรายของออสติน โรบินสันใน *Patinkin and Leith (1977 : 88)*

²⁸A.F.W. Plumptre, “Maynard Keynes as a Teacher” in *Milo Keynes (1975 : 247-253)*

²⁹Robert B. Bryce, Walter S. Salant and Lorie Tarshis, “Keynes as Seen by His students in the 1930s” in *Patinkin and Leith (1977 : 39-63)*

³⁰*Patinkin and Leith (1977 : 3-24)*

³¹Milo Keynes, “Maynard and Lydia Keynes” in *Milo Keynes (1975 : 1-8)*

³²Richard Buckle, “On Loving Lydia” in *Milo Keynes (1975 : 49-59)*

³³*Keynes (1949).*

³⁴เกวนติน เบลล์ (Quentin Bell) ผู้แต่งหนังสือเรื่อง *Bloomstury* เป็นบุตรของไคลฟ เบลล์ และวานเนสสา สตีเฟน เคยดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์วิชาประวัติศาสตร์และทฤษฎีศิลปะแห่ง University of Sussex ประเทศอังกฤษ ปัจจุบันปลดเกษียณแล้ว งานชิ้นสำคัญเกี่ยวกับกลุ่มบลูมสเบอร์รี่อีกเรื่องหนึ่งก็คือ *Virginia Woolf : A Biography (1972).*

³⁵A Supplement to the Oxford English Dictionary, Vol. I (1968), p. 298.

³⁶Lenard Woolf, *Beginning Again (1964 : 21, 23)* อ้างถึงใน *Crabtree and Thirlwall (1980 : 41)*

³⁷คือ จูเลียน เบลล์ (Julian Bell) และ เกวนติน เบลล์ (Quentin Bell).

³⁸Keynes (1949).

³⁹Paul Levy, "The Bloomsbury Group" in *Milo Keynes* (1975 : 60-72)

⁴⁰Quentin Bell, "Recollections and Reflections on Maynard Keynes" in *Crabtree and Thirlwall* (1980 : 86)

⁴¹Bell (1968 : 60-64)

⁴²Milo Keynes, "Maynard and Lydia Keynes" in *Milo Keynes* (1975 : 1-8)

บรรณานุกรม

- Bell, Quentin. *Bloomsbury*. London : Weidenfeld and Nicolson Ltd., 1968.
- Crabtree, Derek. and A.P. Thirlwall (eds.), *Keynes and the Bloomsbury Group*. London : Macmillan, 1980.
- Harrod, Roy. *The Life of John Maynard Keynes*. London : Macmillan, 1951.
- Hazlitt (ed.), Henry. *The Critics of Keynesian Economics*. Princeton, N.J. : D. Van Nostrand Co. Inc., 1960.
- Jenkins, Roy. “Keynes”, *The Times* (March 1972).
- Johnson, Elizabeth. “The Collected Writings of John Maynard Keynes : Some Visceral Reactions”, in Michael Parkin and A.R. Nobay (eds.), *Essays in Modern Economics*. London : Longman, 1973.
- Keynes, John Maynard. “My Early Beliefs” in *Two Memoirs (1949)* ; reprinted in *The Collected Writings of John Maynard Keynes*, Vol. 10 (London : Macmillan, 1972), pp. 433-451.
- Keynes (ed.), Milo. *Essays on John Maynard Keynes*. Cambridge University Press, 1975.
- Landgren, Karl-Gustav. *Den 'nya ekonomien' I Sverige : J.M. Keynes, E. Wigforss, B. Ohlin och utvecklingen 1927-1939* (The ‘New Economics’ in Sweden : J.M. Keynes, E. Wigforss, B. Ohlin and the Development 1927-1939) Stockholm : Almqvist and Wiksell, 1960.
- Lekachman, Robert. *The Age of Keynes*. London : Allen Lane, 1967.
- Moggridge, D.E. “From the Treatise to the General Theory : An Exercise in Chronology”, *History of Political Economy*, Vol. 5 (Spring 1973). pp. 72-88.
- Moggridge (ed.), D.E. *Keynes : Aspects of the Man and His Work*. London : Macmillan, 1974.
- Moggridge, Donald E. *Keynes*. London : Fontana, 1976.
- Ohlin, Bertil. “Some Notes on the Stockholm Theory of Saving and Investment”, *Economic Journal*, Vol. 47, I (March 1937), pp. 53-69; II (June 1937), pp. 221-240.
- Ohlin, Bertil. “On the Slow Development of the ‘Total Demand’ Idea in Economic Theory : Reflections in Connection with Dr. Oppenheimer’s Note”, *Journal of Economic Literature*, Vol. 12 (September 1974), pp. 888-896.

- Ohlin, Bertil. "Some Comments on Keynesianism and the Swedish Theory of Expansion Before 1935", in *Patinkin and Leith (1977 : 149-165)*.
- Patinkin, Don. "The Collected Writings of John Maynard Keynes :From the Tract to the General Theory", *Economic Journal*, Vol.85 (June 1975), pp. 249-270.
- Patinkin, Don. *Keynes' Monetary Thought : A Study of Its Development*. Durham : Duke University Press, 1976.
- Patinkin, Don, and J. Clark Leith (eds.), *Keynes, Cambridge, and the General Theory*. London : Macmillan, 1977.
- Pigou, A.C. *Employment and Equilibrium : A Theoretical Discussion*. London : Macmillan, 1941.
- Pigou, A.C. "John Maynard Keynes 1883-1946", *Cambridge Review* (May 18, 1946).
- Pigou, A.C. "John Maynard Keynes 1883-1946" *Proceedings of the British Academy*, Vol.32 (1947).
- Pigou, A.C. *Keynes's General Theory : A Retrospective View*. London : Macmillan, 1950.
- Robinson, E.A.G. "John Maynard Keynes 1883-1946", *Economic Journal* (March 1947).
- Robinson, E.A.G. "Arthur Cecil Pigou", in *International Encyclopedia of the Social Sciences* (1968).
- Robinson, E.A.G. *John Maynard Keynes : Economist, Author, Statesman*. Oxford University Press, 1971.
- Schumpeter, Joseph A. "John Maynard Keynes 1883-1946", *American Economic Review* (September 1946), reprinted in Schumpeter, *Ten Great Economists* (Oxford University Press, 1951).
- Schumpeter, Joseph A. *A History of Economic Analysis*. Oxford University Press, 1954.
- Steiger, Otto. "Bertil Ohlin and the Origins of the Keynesian Revolution", *History of Political Economy*, Vol. 8, No. 3 (February 1976), pp. 341-366.
- Stewart, Michael. *Keynes and After*. Penguin Books, 1967.
- Thirlwall (ed.), A.P. *Keynes and International Monetary Relations*. London : Macmillan, 1976.
- Thirlwall (ed.), A.P. *Keynes and Laissez-Faire*. London : Macmillan, 1978.